

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7. czerwca 2019 roku powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. (zwana dalej także spółką (...)) wystąpiła przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. (dalej też: spółka (...)) o zapłatę kwoty 11.681,21 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od kwot:

- 4.346,51 zł od dnia 14. sierpnia 2018 r., do dnia zapłaty;
- 3.474,07 zł od dnia 31. sierpnia 2018 r., do dnia zapłaty;
- 3.860,63 zł od dnia 12. października 2018 r., do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż swoje roszczenie wywodzi z zawartych z pozwaną umów sprzedaży, na mocy których wydała pozwanej towar i wystawiła z tego tytułu faktury VAT. Pozwana nie uregulowała należności wynikającej z powyższych faktur VAT (pozew, k. 4-7).

W dniu 14. października 2019 roku, wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt XVII GNC 7282/19, k. 40).

W dniu 10. grudnia 2019 roku pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O., złożyła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

Strona pozwana ogólnie zaprzeczyła wszelkim twierdzeniom strony powodowej wskazując na bezzasadność dochodzonego roszczenia oraz wniosła o skierowanie stron do mediacji (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 47-50).

Powód sprzeciwił się skierowaniu sprawy do postępowania mediacyjnego, wobec czego Sąd zaniechał tej czynności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. łączyły z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. stosunki handlowe, w ramach których (...) Sp. z o.o., nabywała od spółki (...) Sp. z o.o. towary w postaci materiałów i części do maszyn drukarskich (faktury VAT, k. 29, 31, 33; dokumenty WZ, k. 30, 32, 34).

Spółka (...) Sp. z o.o. dokonywała zamówień od M. Polska Sp z o.o. głównie za pośrednictwem kanału telefonicznego, u przedstawiciela (...) Sp. z o.o., A. M.. Zamówione towary dostarczane były za pośrednictwem firmy kurierskiej lub osobiście przez przedstawiciela spółki (...). Strony umówiły się, że w przypadku dostawy towarów za pośrednictwem firmy kurierskiej, koszty transportu będą obciążały pozwanego (zeznania świadka A. M., k. 78-79).

Na podstawie zamówień dokonanych przez (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o. wydała do doręczenia zamówiony towar za pośrednictwem firmy kurierskiej, w dniach 27. lipca 2018 r. oraz 26. września 2018 r. Towar został doręczony przez firmę kurierską (...). Dnia 13. sierpnia 2018 r., spółka (...) dostarczyła zamówiony towar, za pośrednictwem przedstawiciela A. M. (dokumenty WZ, k. 30, 32, 34; zeznania świadka A. M., k. 78-79)

Z tytułu zrealizowanych zamówień towarów, spółka (...), wystawiła na rachunek (...) Sp. z o.o., faktury VAT, obejmujące uzgodnione przez strony ceny towarów oraz koszt transportu:

- nr (...) z dnia 27. września 2018 r., na kwotę 3.860,63 zł brutto z terminem zapłaty na dzień 11. października 2018 r.,
- nr (...) z dnia 16. sierpnia 2018 r., na kwotę 3.474,07 zł brutto z terminem zapłaty na dzień 30. sierpnia 2018 r.,
- nr (...) z dnia 30. lipca 2018 r., na kwotę 4.346,51 zł brutto z terminem zapłaty na dzień 13. sierpnia 2018 r.

Strony ustaliły sposób zapłaty ww. należności za pośrednictwem przelewu bankowego (faktury VAT, k. 29, 31, 33; dokumenty WZ, k. 30, 32, 34).

(...) Sp. z o.o. nie wносиła żadnych zastrzeżeń co do zamówionych towarów, jak i wystawionych z tego tytułu faktur VAT. W związku z brakiem zapłaty za zamówione towary, pracownik spółki (...), kontaktował się z (...) Sp. z o.o., celem ustalenia warunków i sposobu spłaty zadłużenia (zeznania świadka A. M., k. 78-79).

W związku z brakiem płatności z tytułu wystawionych faktur VAT, dnia 15. marca 2019 r. M. Polska przesłała (...) Sp. z o.o. ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 11.681,21 zł z tytułu wystawionych faktur VAT, zakreślając jej 7-dniowy termin do uregulowania nieopłaconych należności, informując iż w przypadku nieuregulowania należności we wskazanym terminie, skieruje sprawę na drogę sądową (ostateczne wezwanie do zapłaty, k. 36).

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej, przy odpowiednich partiach ustaleń dowodów: dokumentów prywatnych i wydruków. Pozwany nie kwestionował wiarygodności załączonych do pism procesowych strony powodowej odpisów dokumentów prywatnych i wydruków korespondencji mailowej, Sąd zaś nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by czynić to z urzędu.

Okoliczności faktyczne w zakresie zasad współpracy stron, składanych zamówień i sposobu ich realizacji, Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadka A. M.. Sąd uznał, iż zeznania świadka zasługują na przymiot wiarygodności w całości, gdyż były spójne, logiczne i znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, zwłaszcza w treści powołanych wyżej dokumentów i wydruków. Świadek był osobą bezpośrednio kontaktującą się z pozwanym, tak w zakresie przyjmowania, jak i realizacji zamówień. Miał bezpośrednią wiedzę co do przebiegu współpracy stron.

Sąd pominął dowody z zeznań świadków i przesłuchania stron zgłoszone w sprzeciwie z uwagi na dwukrotne niewykonanie przez stronę pozwaną zobowiązania do uzupełnienia wniosków dowodowych ich dotyczących, przez wskazanie ich też dowodowych – konkretnych okoliczności faktycznych, które pozwany chce za ich pomocą wykazać. Sąd pouczył przy tym pełnomocnika pozwanego, że „niezasadność roszczenia”, o której mowa we wnioskach dowodowych ze sprzeciwu nie stanowi okoliczności faktycznych, które mogą być przedmiotem dowodu. Pozwany – mimo dwukrotnego nałożenia na jego pełnomocnika zobowiązania w tym zakresie – uchylił się od sformułowania konkretnych okoliczności faktycznych, na których opiera swoją obronę. W konsekwencji Sąd – zgodnie z nałożonym w zarządzeniach z dnia 7. lutego i 10. maja 2020 roku (k. 57 i 69) rygorem, pominął dowody. Obowiązkiem procesowym pozwanego było odniesienie się do wszystkich twierdzeń strony powodowej i sformułowanie ewentualnych własnych twierdzeń o faktach. Ciężaru tego pozwany nie udźwignął, nie może go też przerzucać na fazę postępowania dowodowego obejmującą zeznania świadków, z których to dopiero miałyby wynikać w żaden sposób niesprecyzowane wcześniej w procesie okoliczności uzasadniające bezzasadność roszczenia. Dodatkowo wskazać należy, że objęta tezami dowodowymi wniosków okoliczność „gotowości pozwanego do ugodowego rozwiązania sporu” nie należy do okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś wniosek o przesłuchanie stron ma charakter subsydiarny i pozwany żadną miarą nie wykazał potrzeby jego przeprowadzenia w niniejszej sprawie z uwagi na brak innych dowodów i pozostawanie w sprawie istotnych dla rozstrzygnięcia a niewyjaśnionych za pomocą innych środków dowodowych okoliczności.

Wskazać należy, że przesłuchanie stron może nastąpić dopiero wówczas, gdy po wyczerpaniu środków dowodowych lub w razie ich braku fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy pozostały niewyjaśnione, przy czym takie fakty powinny być wskazane w tezie dowodowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16. października 1972 r., I PR 57/72, OSP 1973, Nr 5, poz. 96). Dowód z przesłuchania stron ma charakter subsydiarny i stanowi jedynie formę uzupełnienia postępowania dowodowego w wypadku, gdy pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 299 KPC). W szczególności zaś nie jest jego rolą umożliwienie stronie osobistego odniesienia się do twierdzeń i wywodów strony przeciwnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18. sierpnia 1982 r., I CR 258/82; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7. grudnia 2006 r., III CSK 269/06). Przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron nie może także służyć sprawdzeniu wyników dotychczasowego postępowania dowodowego ani przesądzać jego

wyników (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14. października 2010 r., I ACa 875/10). Przesłuchanie stron na całokształt okoliczności stanu faktycznego sprawy powoduje, że rozważany środek dowodowy staje się dowodem zmierzającym do sprawdzenia wyników dotychczasowego postępowania dowodowego, na co brak jest jednak normatywnych podstaw (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2. kwietnia 1998 r., I PKN 11/98, OSNAPiUS 1999, Nr 6, poz. 208). W niniejszej sprawie strona pozwana wniosła o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania pozwanego na okoliczność bezzasadności roszczenia powoda, co jak wskazano powyżej nie stanowi podstawy do przeprowadzenia tego dowodu ani okoliczności faktycznej istotnej dla rozstrzygnięcia i spornej między stronami. Zadaniem dowodu z zeznań stron nie jest także uzupełnianie braków w materiale dowodowym wynikających z bierności strony i niewystarczającej inicjatywy dowodowej strony. Jest oczywiste, że braki w zakresie materiału dowodowego, wynikające z nieusprawiedliwionych zaniechań strony pozwanej, nie mogą być "sanowane" dowodem z przesłuchania pozwanego, z natury subsydiarnym, a nadto nacechowanym osobistym zainteresowaniem pozwanego korzystnym wynikiem postępowania sądowego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Powódka wywodziła swoje roszczenie z umów sprzedaży towarów zawartych z pozwaną, potwierdzonych wystawionymi fakturami VAT. Zgodnie z art. 535 k.c. sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Umowa sprzedaży jest zatem umową odpłatną i wzajemną. Do jej zawarcia wymagana jest wola obu stron. Ustawa, poza szczególnymi przypadkami, nie nakłada na strony obowiązku zawarcia umowy sprzedaży w formie pisemnej, wobec czego dopuszczalne jest zawarcie takiej umowy w dowolnej formie.

Gdy chodzi o uzgodnienie stron w zakresie organizacji transportu towaru – doliczania do faktur VAT kosztów przewozu organizowanego przez powoda na zlecenie pozwanego, to podstawą prawną w tym zakresie będą przepisy art. 734 i nast. k.c. Zgodnie z treścią art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Z kolei w świetle art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Artykuł 735 § 1 k.c. stanowi natomiast, iż jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. W myśl art. 735 k.c. umowa o świadczenie usług jest równocześnie umową wzajemną, albowiem wynagrodzenie stanowi ekwiwalent świadczenia usług.

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Wskazywane przepisy rysują zatem reguły dotyczące dochodzenia i dowodzenia roszczeń. Z przepisu art. 6 k.c. wynika ogólna reguła, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Tzw. fakty negatywne mogą być dowodzone za pomocą dowodów przeciwnych, których istnienie wyłącza stwierdzoną okoliczność negatywną. W związku z tym w doktrynie przyjmuje się następujące reguły odnoszące się do rozkładu ciężaru dowodu: a) faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzących prawo podmiotowe) powinien w zasadzie dowieść powód; dowodzi on również fakty uzasadniające jego odpowiedź na zarzuty pozwanego; pozwany dowodzi fakty uzasadniające jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda; b) faktów tamujących oraz niweczących powinien dowieść przeciwnik tej strony, która występuje z roszczeniem, czyli z zasady - pozwany (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2003 r., II CKN 1409/00, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 113; wyrok SN z 2004.10.13 III CK 41/04 LEX nr 182092). Artykuł 6 k.c. określa więc reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa

ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki. W świetle powyższego ciężar dowodu w sprawie jest niewątpliwie przerzucany z jednej strony na drugą w zależności od wywodzonych twierdzeń i zarzutów. Obowiązkiem powoda jest przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Wszystkie okoliczności faktyczne doniosłe dla rozstrzygnięcia sprawy i składające się na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia muszą mieć oparcie w dowodach przeprowadzonych w toku postępowania, o ile nie są objęte zakresem faktów przyznanych przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art. 229 k.p.c.) oraz co do faktów niezaprzeczonych (art. 230 k.p.c.) (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 listopada 2014 r. I ACa 677/14, LEX nr 1621085).

W świetle powyższego przyjąć należy, że na stronie powodowej spoczywał obowiązek aktywności dowodowej w niniejszym procesie, wynikający z zasady kontradyktoryjności a dotyczący wykazania zawarcia przez strony umów, ich treści oraz spełnienia świadczeń, do wykonania których powódka się zobowiązała.

W ocenie Sądu strona powodowa sprostala powyższemu ciężarowi. Powódka na okoliczność zawarcia umów sprzedaży towarów, jak i ich wydania kupującemu przedłożyła faktury VAT oraz dokumenty wydania materiału WZ, dowód z zeznań świadka A. M., a także fragmenty korespondencji mailowej prowadzonej przez strony w sprawie powstałego zadłużenia. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika jasno, iż powodowa spółka jest wierzycielem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O., w zakresie zapłaty ceny z tytułu dokonanej sprzedaży towarów oraz usługi organizacji dostarczenia towaru za pośrednictwem firmy kurierskiej, w wysokości określonej na wystawionych przez powódkę fakturach VAT.

W kontekście powyższych ustaleń, strona pozwana winna w pierwszej kolejności powołać, a następnie wykazać wszelkie okoliczności, z których wywodzi bezzasadność twierdzeń strony powodowej, a w konsekwencji – dochodzonego roszczenia. Przypomnieć należy, że to pozwany dowodzi fakty uzasadniające jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda. Faktów tamujących oraz niweczających powinien dowieść przeciwnik tej strony, która występuje z roszczeniem, czyli z zasady – pozwany (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13. października 2004 r., III CK 41/04). Ten, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20. grudnia 2006 r., IV CSK 299/06).

Zdaniem Sądu strona pozwana nie sprostala powyższemu obowiązkowi. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż pozwana ograniczyła się jedynie do lakonicznego zaprzeczenia wszelkim twierdzeniom powoda, bez wskazania konkretnych twierdzeń i przyczyn, dla których je kwestionuje. Składając sprzeciw od nakazu zapłaty strona pozwana zaprzeczyła wszelkim twierdzeniom pozwu, w szczególności zakwestionowała zasadność dochodzonego roszczenia, nie powołując się na żadne konkretne okoliczności. Zgodnie z art. 210 § 2 k.p.c., każda ze stron obowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych. Wypowiedzenie się co do twierdzeń strony przeciwnej o okolicznościach faktycznych winno odnosić się w sposób konkretny i jednoznaczny do wszystkich podniesionych przez tę stronę twierdzeń. Obowiązek przewidziany w art. 210 § 2 k.p.c. zmierza do zakreślenia okoliczności spornych i bezspornych między stronami i ma wpływ na zakres ewentualnego postępowania dowodowego. Dowodzeniu podlegają bowiem tylko okoliczności sporne między stronami, istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 212 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 229 k.p.c.). W sytuacji, w której strona obarczona obowiązkiem wypowiedzenia się co do twierdzeń strony przeciwnej o okolicznościach faktycznych, co do nich się nie wypowie, naraża się na zastosowanie przez Sąd dyspozycji art. 230 k.p.c., zgodnie z którym, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Jeżeli strona chce zaprzeczyć twierdzeniom strony przeciwnej o faktach, powinna uczynić to wyraźnie,

odnosząc się do konkretnych okoliczności faktycznych i przedstawiając jednocześnie własne twierdzenia odnośnie kwestionowanej okoliczności. W związku z tym, jako zaprzeczenie twierdzeniom strony przeciwnej o faktach nie może być traktowane ogólnikowe zaprzeczenie wszelkim okolicznościom podanym przez stronę przeciwną.

Strona pozwana nie podjęła żadnej inicjatywy w zakresie ustosunkowania się do podstawy faktycznej powództwa, w tym także na skutek skierowanych do niej (dwukrotnie) zarządzeń zobowiązujących do sprecyzowania okoliczności faktycznych, które miałyby być przedmiotem dowodu z zeznań świadków i stron.

Pozwana nie zakwestionowała żadnego z twierdzeń o faktach zgłoszonych w pozwie i odpowiedzi na sprzeciw. W szczególności nie kwestionowała tego, że strony pozostawały w stałej współpracy, w toku której pozwany zamawiał towary a powód je pozwanemu dostarczał. Pozwana nie kwestionowała: złożenia zamówienia na towary wyszczególnione na fakturach VAT dołączonych do pozwu, wydania ich przez powodową spółkę, wysokości ceny sprzedaży i kosztów transportu, ani ustalonych przez strony terminów płatności. Tym samym – z uwagi na bierną postawę pozwanej – w sprawie brak było okoliczności spornych wymagających dowodu. Tylko ubocznie wskazać zatem należy, że lakoniczne stanowisko procesowe pozwanej przełożyło się także na brak skutecznej inicjatywy dowodowej po jej stronie. Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialnoprawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej. Przeciwno stronie natomiast - co wynika z art. 6 k.c. - skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy; fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych (Pyziak-Szafnicka M. (red.). Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz. LEX 2009). Z uwagi na prezentowaną powyżej postawę strony pozwanej Sąd uznał, że zgłoszony przez nią w sprzeciwie zarzut bezzasadności roszczenia nie miał uzasadnionych podstaw i stanowił wyłącznie przyjętą przez pozwaną linię obrony.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie powołanych wyżej przepisów zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę w wysokości 11.681,21 zł, zgodnie z żądaniem pozwu.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 k.c. Data początkowa, od której powódka domagała się odsetek, a zarazem początek opóźnienia pozwanego w spełnieniu świadczenia, nie była kwestionowana przez stronę pozwaną (fakt bezsporny, art. 230 k.p.c.).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804). Na kwotę zasądzoną od pozwanej na rzecz powódki składa się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 3.600,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz opłata od pozwu w kwocie 300,00 zł.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.